

vic, kder se iztirjati dajo? Znano je, da so natisnjene nakaznice (Postanweisung) v nemško-slovenskem jeziku, mislim tudi listnice (Correspondenzkarten), ali pa jih dobiš na pošti v Mariboru, ali kje drugod po Slovenskem? Zakaj ne? Ker jih ne tirjamo; celo narodnjaki se za take malenkosti ne zmenijo. Jeli to doslednost? Mislim da ne; zakaj: malo se nam privoli, če pa se tudi za tisto ne zmenimo, bomo še menje kaj dobili. Nekdó je od poštnega listonoše iz Pesnice štirikrat tirjal nakaznice v nemško-slovenskem narečju, vsakikrat zastonj. Reklo se je, poštar jih neče imeti. Sedaj je bila pritožba poslana na graško pošto ravnateljstvo, in čuda! kmalu je bič poknil po poštarju, zapovedalo se mu je, da jih zanaprej mora imeti. Slišal sem, da jih celo v Mariboru na pošti najti ni, — če je res, prašam ali v Mariboru res nobena žila več ne pretaka slovenske krvi? Ako spimo, nas vsak lahko pobije!

Iz Makolj. Od novega leta do 11. t. m. smo imeli prijetno zelo spomladansko vreme. Cvetlic se je dosti nahajalo, kakor jegličev, marjetic, semtertje vijolice. Zdaj je zopet makro toplo vreme. Na novega leta jutro je bil tukaj tako silovit vihar, da je dosti stanovja razkril in marsikateremu siromaku streho raztrgal! Sedaj so se poslopja za silo zopet pokrila. O tukajšnjem šolskem stavljenju se je v „Sl. Gosp.“ že mnogo čitalo, ali dosti so dopisovalci o tem neresničnega dopisovali. Tako se je bralo v dopisu iz Monsberga o preveliki obleki in dopisovalec je tako svetu naznanil, da računati ne zna; kajti vsakteri bode znal izračunati, da 1 gld. 94 kr., 84 kr.; 93 kr. in 70 kr. znese 4 gld. in 41 kr., ne pa, kakor dopisnik trdi 4 fl. 5 $\frac{1}{2}$ kr. Ako on v svoji krčmi tako slabo računi, mu ne bo dosti dobička donašala! Sicer pa omenjeni dopisnik in krčmar v Monsbergu ne krajcarja za to preveliko obleko plačal ni. Zopet se je bralo, da stane ta šola 23.000 gld. Ta je tudi bosa, ker poslopje se je postavilo za 20.000 gld. Da pa vsaka dobra reč sovražnike ima, je že stara navada in plačila se vsak brani. Pa takih je tukaj malo. Svetovati bi bilo dopisniku M. Č., naj bi za naročnino „Sl. Gosp.“ sam skrbel ne pa se zanašal, da bi mu list drugi naročevali.

Iz Polzele nad Celjem. (Duhovnik okraden). Doslužnemu kuratu č. g. Matiji Urlaub-u so prišli v noči od 12—13. jan. tatje novega leta voščiti. Bilo jih je gotovo šest, ker pobrali so bolehavemu siromaku ves špeh in meso od dveh mladih svinj. Vlomili so skozi okno v klet, kder je bila vsa omenjena roba shranjena in so bržčas v 10 minutah vse pobrali; nihče jih ni čul, še pes ne, ki je v lopi spal. Bogu bodi potoženo. Taki ljudje ne zaslužijo imena kristijan, ker sedme božje zapovedi ne poznajo. Prišli bodo prej ali selej človeški, in če tej ne, pa gotovo božje pravici v roke.

Iz Slov. Gradca. (Utonil — stiska — zdravnik Schell). Nedavno je brihten deček,

najboljši učenec 4. razreda, veselo drskal na bližnjem ribniku; toda ledena skorja na vodi bila je pretenka, led počil in nesrečni fantič pade v vodo in pod ledom nesrečen konec stori. Nesrečnik bil je sin tukaj obče spoštovanega posestnika Veronika, ki po vsej okolici slovi kot posebno pridni sadjerejec. Marljivo izreja mlada drevesca, jih umno požlahtnuje in veliko na vse strani razproda. — Sila za denar postaja pri naših gospodarjih čedalje hujši. In ker drugod ni nikder denarjev dobiti, zato se z strahovito marljivostjo gozdi posekavljajo. Ljubi Bog, kaj bodo pa naši potemei začeli, kde denarjev jemali, kako gospodarili, če jim pa le brezlesne goličave zapuščamo? Gozdi ginejo od leta do leta bolj, za nasad novih dreves pa se toliko stori, kakor nič. — Na mislinjskih fužinah imajo zdravnika, koji čnje na ime Franc Schell; ta človek je ob enem tudi oglednik mrličev. Kakov, no to kaže sledeči prigodek. Nekega siromaka je pustil 5 dni ležati na mili božji zemlji, ker je hotel zmagati in občinskega predstojnika prisiliti, da mu ta položi goldinar na mizo, preden kot oglednik mrličev da svoje privolenje za pokop. Ta čudni Schell tirja tudi, da mu mrliče pred njegovo stanovanje ali celo v hišo prinesejo na ogled ter mu brez razločka stanú naprej plačajo 1 gld.; le če je mrlič predaleč, dovoli milostljivi, rahločutni, od pete do ust liberalni gospod organistu, da gre ta mrliča ogledovat; včasih še opusti tudi to in dovoli mrliča pokopati brez ogledovanja — če je le on plačan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Burni in mogoče jako nevarni dnevi bližajo se našemu cesarstvu; na laški meji na Tirolskem smo morali zaradi potuhnjenih Italijanov začeti šance delati in mejna mesta n. pr. Mattarello v trdnjave spreminjati; v Mariboru je včeraj komisija višjih in nižjih oficirjev pregledala prostore v realni in gimnaziji in jih prilične spoznala za vkvartiranje vojakov; govoriyo, da bodeta od Maribora do Ljubljane nastavljena 2 velika vojna oddelka (kora). — Stiska med delavci je čedalje večji; na Dunaju je nek krojač brez dela in zaslužka napal nekega tržca z denarji v njegovi hiši sredi mesta, ga hotel z britvo umoriti; ali tržec skoči skozi dveri in zločinca zapré od zunaj, ta si pa med tem sam vrat prereže in takoj izdehne. — Finančni minister je prodal 120 milijonov zlate rente večjidel na Nemško in Francosko in tako 120 milijonov novega dolga naredil, za katerega bomo morali obresti v zlatu plačevati; za 120 milijonov dolga dobil je samo 86 milijonov denarjev večjidel v papirju, ker je za vsako dolžno pismo namesto 100 fl. dobil samo 56—58 fl. — Avstrijski in ogerski ministri se še v ničem niso pogodili; včeraj so naši ministri zopet morali k cesarju v Budapešt. V državnem zboru bi radi malo loterijo zatrli, se pa ne upajo prav, ker mala

loterija nese državi na leto čistega dobička 17 milijonov, kojih finančni minister ne more pogrešati. — Magjari hočejo po sili dobiti lastno banko, ki bi izdajala magjarske bankovce; to pa zato, ker bodo konec februarja skoro vse državne kase na Ogerskem prazne. — Košut poslanstva v Čegledu ni sprejel in čegledski poslaniki so prišli iz Italijanskega brez uspeha v Pešt, kder so bili sijajno sprejeti; Magjari pojejo sedaj novo Košutovo pesem, v katerej tega starega prekucuha prosijo, naj pride domu. No, tudi Košut nebi zamogel Magjarom pomagati iz zadrege, v katero jih je pahnila njihova prevzetnost in pa zaničevanje Slavjanov. Ker so Magjari turškemu generalu Kerim-paši poslali častno sabljo, zato so nalašč sedaj Čehi dali častno sabljo ruskemu Črnajevu, Hrvati meč grofa Zrinija knezu Nikolaju črnogorskemu in Srbi v Zemunu častno sabljo srbskemu generalu Horvatoviču. — Včeraj je došel turški poslanik Alekopaša v Budapešt prosit, naj Avstrija pomaga Turkom mir sklenoti z Srbi in Črnogorci. To je znamenje, da se Turk že boji Rusa!

Vnanje države. Za ohranjenje miru v Evropi se čedalje bolj slabo kaže, sosed se začne sosedu groziti. Italijani se grozijo Avstriji in so svoje brodoge odposlali v jadransko morje. — Nemci ali sedaj prav za prav Prusi ali Prajzi pa žugajo Francozem; francoske novine pravijo, da Prusi v Strassburg in Metz dovažajo živeža, kakor da bi se bilo 2letnega obleganja teh trdnjav bati; nemški listi pa tožijo, kako Francozi sedaj Nemce pikajo in Ruse zoper nje ščujejo; to so huda znamenja, tako pikanje med sosedi, kakoršni so Francozi in Nemci, se navadno konča z strahovito vojsko. Prus hoče Francoza zopet potlačiti, da mu premočen ne postane in se za nesrečo l. 1870. znosi nad Nemci.

Turške homatije. Konferencija ali shod evropskih poslancev v Carigradu je končan; Turki niso ničesar dovolili, kar so evropski ministri za turške kristijane tirjali. Turki so vse odbili rekoč: rajši smrt, kakor tako sramoto. Poslanci so Turško zapustili in sedaj bi morala vsa Evropa v poslancih razžaljena boj začeti zoper Turka; ali tega ne bode nobena vlada storila razun Rusije; to vedó Turki dobro in zato so ponudili mir Srbiji in Črnogori, da bi z vso močjo šli Rusom nasproti, tudi z Rumunijo se čejjo pogoditi, da bi Rusom pot zaprli do Donave, kar se jim bržčas ne bo posrečilo. Črnogorci so na Dunaju kupili 2 milijona patron, srbski knez je pri odhodu ruskih prostovoljcev ruskega cara pozdravil kot pokrovitelja vseh Slavjanov in izrekel upanje, da se bo skoro na strani hrabrih Rusov vojskoval zoper Turke; tudi Heregovinci so poprosili ruskega cara, naj jim pomaga do svobode. O pripravih Turkov za boj se veliko piše, a malo zanesljivega, le toliko je gotovo, da storijo kar le zamorejo, zlasti orožajo veliko število deželnih brambovcev. Ruski veliki knez Nikolaj še ni ozdravil, namesto njega zapo-

veduje 73letni general Nepokojčički južnej vojni v Kišenevu blizu rumunske meje. Ravno sedaj zbira močno reservo, ki bo štela 100.000 pešcev 20.000 konjenikov in 292 kanonov; tudi je car ukazal sklicati pod orožje celo carsko gardo, t. j. 12 regimentov pešakov in 3 regimente konjenikov. Nenavadno močna je ruska vojna v Aziji, kder zapoveduje veliki knez Mihael in ima pod seboj 134.000 pešcev, 18.000 konjenikov in 288 kanonov in sedaj še dobi novih 40.000 mož; Turki so tam veliko slabši, vseh je kakih 50.000 mož z 128 kanoni. Zato nekateri mislijo, da bodo v Aziji Rusi zamahnili Turkom glavni udarec. Jako iznemiril je naše turkoljube najnovejši glas, da je car ukazal zopet izdati posojilo 200 milijonov rubljev ali 324 milijonov goldinarjev, popisati 40.000 konj in 27. jan. ustaviti vožnjo blaga na vseh železnicah, ker se bo potem prevažala samo vojna sprava. Bližamo se tedaj gotovo velevažnim in velikanskim dogodkom!

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

VIII, Farna cerkva, pravijo, je že 500 let stara, postavljena od nekdanj mogočnih celjskih grofov, katerih last bila je vsa okolica. Mogoče, a verjetniše je isto gledé kapelice sv. Ane, ki na pokopališču zraven cerkve farovžu nasproti stoji in ki je še dobro ohranjena. Ljudstvo v Solčavi spoštuje duhovnika kot očeta; duh neverstva še ni prodril v te častitljive kraje in še ni razjedel sre krepkih in vernih gornjakov. Stanujoči visoko na planinah se čutijo bližej nebesa, ljubijo Boga in živijo za nebesa. Videl sem v cerkvi, kako lepo se verniki in dostojno obnašajo, zlasti dopali se mi so čvrsti mladenči; mirni kakor sveče so stali in na molek v rokah pobožno molili. Odkritosrečno izpovedam, Solčava mi je se prikupila, ljudstvo je verno, pošteno, priprosto pa dobro in in nepokvarjeno; g. župnik prijazen, g. kaplan uljuden, vendar v Solčavi ostati nebi hotel za živi svet ne; skalne višine niso za sina nižave. Pred odhodom še se posadim za mizo, odprem knjigo spomenico za vpiševanje tujcem namenjeno. Zapiševati v njej je se začelo l. 1832. Ko knjigine listke premetavam, zadenem na lastnoročno pisano pesem nepozabljivega nam in žalibog prezgodaj rajnega knezoškofa, preslavnega narodnjaka in povsod požrtvovalnega domoljuba Antona Slomšek-a. Naslov krepkej pesmi je: Slovo Žolcpaškim planinam. Nekako otožen premem za pero in vpišem svoje ime v knjigo z pristavkom:

Z Bogom solčavske planine

Zabil vas nikdár ne bom;

Strašne sinom ste ravnine,

Vendar krasen vaš je dom.

Pred farovžem nas je čakal fant, ki mi se je zdel preveč gosposki oblečen; temu naložimo